

stemples paa lignende Maade som Dampmaskinerne f. Ex. med $\frac{3}{8}$ af denne Hastighed. Ligeledes burde det Syn. de senere blive underkastede, forvisse sig om, at de ikke kunne opnaa mere end den normerede Hastighed, idet det har viist sig, at Sprængninger ere komne af, at Centrifugen er gaaet hurtigere, end den maatte. Det kan forhindres paa forskjellig Maade, enten ved et Forlagstøi, der automatisk kan udløse Forbindelsen med Centrifugen, saasnart Hastigheden overstiger sit Maal, eller ogsaa ved, at Regulatoren er forbunden med selve Maskinen paa en sikkrere Maade end nu er almindeligt, nemlig ved en Rem. Dette er dog kun Noget, jeg har villet henlede Opmærksomheden paa til Brug for den Anordning, der skal gives for disse særlige Maskiner. — Det andet Ufsnit giver den mindre behagelige Bagside af Medaillen, nemlig Bestofningen ved Tilshnet. At der maa et saadant Tilshyn til, for at Loven kan blive overholdt, forudsier jeg som en Nødvendighed; om der mulig kunde spares paa dette Omraade, skal jeg her ikke indlade mig paa. Det er jo et ikke lille Tal af Embedsmænd, der skal ansættes, saa det vil blive et betydeligt Beløb om Møret det vil koste at føre dette Tilshyn med Maskiner; men da det Tilshyn, som alt have med Fabriker, jo er inddraget under denne Lov, spares ganske vist disse to Embedsmænd. — Med Hensyn til den Erstatning, som efter § 16 skal gives til de Stadelidte, og som skal bestemmes efter Strafellovens §§ 300—302, vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom, at den maaste kunde blive temmelig streng. Der burde vistnok sættes en Tidsgrænse for, hvor længe en Mand's Arbeidskraft skal erstattes ham og hans Efterladte. Paragrafen vil formentlig give Anledning til, at de fleste Arbeidsgivere ville lade deres Arbeidere asurere, og det vilde jo vel være en meget god Følge. Ved § 17 vil jeg gjøre opmærksom paa, om der ikke burde tilføies, at første Gang en Mand overtræder denne Lov, burde han slippe med en Advarsel. Loven er nemlig saa ubestemt, at det er uhyre vanskeligt at vide, førend Tilshnet kommer, om en Maskine virkelig er i Overensstemmelse med Loven eller ikke, saa at han først, naar han var advaret, burde idømmes Bøder. — Med Hensyn til § 18, hvor Statens Maskiner ere satte udenfor denne Lovs Virken, er det mig ikke rigtig klart, hvorfor dette er sket. Staten skulde dog nødvendig have Forret til, at dens Arbeidere kom til Skade paa Liv og Lemmer uden Erstatning, og uden at der blev idømt nogen Bøde derfor, men det maa der jo

gives en Forklaring over, hvorfor det staa saaledes. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til Fremme.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal strax med Hensyn til det sidste Punkt, som den ærede Taler berørte, bemærke, at Grunden til, at denne Lov ikke foreslaas anvendelig paa de Staten tilhørende Maskiner, egentlig mere er den formelle Omstændighed, at de fleste eller i det mindste overmaade mange af de Omraader indenfor Staten, hvor Maskiner findes, ikke vedkomme Justitsministeriet; navnlig vil dette jo gjælde om alle de Maskiner, der henhøre under de militære Ministerier som f. Ex. under Marineministeriet. Men det er jo naturligvis ikke Meningen, at Staten skulde have Lov til at forsømme Forsigtighedsregler, som Lovforslaget anser for fornødne for Andre, og heller ikke, at Staten skulde undgaa et Erstatningsansvar, som ellers paahviler Private. Den Gang Lovforslaget blev uarbejdet, stødte det som sagt paa Hindringer fra de vedkommende Ministeriers Side, da de skulde inddrages under det. Forøvrigt gif man ud fra, at Garantien vilde være større med Hensyn til Statsmaskiner end med Hensyn til Privates. Hvad iøvrigt selve Lovforslaget angaar, saa vil jeg blot gjøre den Bemærkning, at jeg dog tror, at det vilde være meget farligt at forsøge paa under denne Sags Behandling at inddrage saa store og i Virkeligheden i sig selv vanskelige Spørgsmaal som Spørgsmaalet om en almindelig Erstatning til Arbejderne for den Skade, de maatte lide, altsaa med andre Ord noget Lignende som den Forsikring mod Ulykkestilfælde, som man andet Steds, f. Ex. i Tyskland, kjender. Det, at danne en Slags Tvangsforsikring mod Ulykkestilfælde for Arbejdere og at tvinge samtlige Arbeidsgivere ind i denne Forsikring, kan maaste være en nyttig Foranstaltning, men det er i og for sig et meget stort og vanskeligt Spørgsmaal. Vel skal jeg ikke dvæle ved den formelle Omstændighed, at det er et Anliggende, som ikke hører under Justitsministeriet, men, jeg tror, at det i og for sig er en saa stor og vigtig Sag, at det ikke er helbdigt at indblande den i Behandlingen af dette Lovforslag, hvilket let vilde have til Følge, at dette ikke kom nogen Begne. Der er ogsaa en anden Omstændighed, som herved kommer i Betragtning, og det er den, at jeg tror, at det vil være temmeligt vanskeligt at løse dette Spørgsmaal om Arbejdernes Forsikring mod Ulykkestilfælde, uden ogsaa at komme ind paa et